Ț ve-ve-ri-ță | tră-ieș-te
ve-ve-ri-țe | tră-iesc

ț stu-foa-să | glu-meș-te
stu-foa-se | glu-mesc

nu-că | fu-ge
nuci | fug

co-pa-ci-lor | cren-gi-le

Veverița

În pădure trăiesc multe veverițe.

Ele au blăniță roșcată și coadă stufoasă.

Cît e ziua de mare, ele se dau huța pe crengile copacilor.

Georgică le aduce nuci. O veveriță ia o nucă și fuge.

— Veveriță, veveriță, vreau și eu nuci, glumește Țugulea. Dar ea, șireata, aruncă numai cojile. Miezul îl ține pentru ea.

bla-nă | coa-dă | fa-tă
blă-ni-ță | co-di-ță | fe-ti-ță

ț ț ț ț ț ț ț ț ț ține veverița
Veverițele au blănița roșcată.

hai-nă | cu-su-tă | cro-i-tă
hăi-nu-ță | cu-sut | cro-it

Hăinuța

Țicu are o hăinuță nouă.

— Tăticule, cum a fost făcută această hăinuță?

— E o poveste lungă. Hăinuța e făcută din stofă de lînă. Lîna a fost tunsă de pe oi și dusă la fabrică. Muncitorii au curățat și au tors lîna. Din fire, țesătorii au țesut stofa. Croitorul a croit și a cusut hăinuța.

— Cîți oameni au muncit la hăinuța mea!

mun-ci-tor | țe-să-tor | cro-i-tor
mun-ci-tori | țe-să-tori | cro-i-tori
mun-ci-to-rii | țe-să-to-rii | cro-i-to-rii

Ț Ț Ț Ț Ț Ț Ț Ț Ț Țicu Țugulea
Țicu are o hăinuță nouă.